

Jeszenszky Zsolt: Jöhet megint a pisztácia

2023 április 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Újra itt a centrális er?tér… vagy lengyelesedünk?

Az ellenzék vezet? ereje a DK, s?t a Gyurcsány–Dobrev-szekta gyakorlatilag az egyetlen releváns, érdemi szavazóbázissal rendelkez? párt az ellenzéki térfélen – nagyjából így szól ma a konszenzus a magyar politikai viszonyokat figyel?k körében, hovatartozástól függetlenül. Csakhogy mindannyian megfeledkeznek valamir?l, illetve valakikr?l. Ez pedig a Mi Hazánk, amely a választáson ugyan éppen csak átcsúszott a léc fölött és bejutott az Országgy?lésbe, azóta azonban volt olyan közvélemény-kutatás is, ahol a DK-t is verve a második legnépszer?bb párt voltak a Fidesz–KDNP mögött. De a harmadik hely minden felmérésben egyértelm?en az övéké.

Orbán Viktor frissen megválasztott miniszterelnökként 2010-ben hozta be a „centrális er?tér” fogalmát a közbeszédbe.

Ez az jelentette, hogy a jobbközép kormánypárt egy jelent?s er?t képvisel (kétharmados parlamenti többséggel ez abszolút így is van), és t?le jobbra és balra is van egy-egy markáns politikai tömörülés. A jobbszélen ez akkor a Jobbikot jelentette. A centrális er?tér gyakorlati jelent?sége els?sorban abban rejlett, hogy a kormánypárt ellenfelei olyan messze voltak egymástól programban és f?leg ideológiában, hogy esély nincs az összefogásukra és arra, hogy ezáltal többséget szerezzenek. A jobbközép kormánypárt tehát csak egy kis pisztáciát kért a kávé mellé.

Aztán jött a Jobbik „néppártosodása”. Amir?l Vona Gábor akkori pártelnök magabiztosan kijelentette, hogy be fog kerülni a történelemkönyvekbe, és tanítani fogják. Ha tényleg bekerül, akkor az olyan lesz a történelemkönyvekben, mint a krimikben a joviális, dagadt recepciós a rend?rségen: úgynevezett „comic relief”. Vagyis egy kis felszabadító nevetést hoz a szigorú, komoly történeti szálak közé. A Jobbik néppártosodása csúnya bukta volt ugyan, de nem volt irracionális gondolat. Még akár a lengyel példához is hasonlítható lett volna – err?l kicsit lejjebb.

A néppártosodásból aztán balra tolódás, vagy inkább átevickélés lett, ami még nagyobb buktát hozott. Vonának egy húszszázalékos párt támogatottságát sikerült megfeleznie a „néppártosodással”, majd miután összeborultak a baloldallal, ezt is sikerült újból megfelezni. Igaz, ebben már Vona utódainak, Sneidernek és Jakabnak is elévülhetetlen érdemei vannak.

A centrális er?tér egyik oldaláról tehát elt?nt az ellenfél: átment a túloldalra. 2022-ben egy egyesült ellenzék állt fel a Fidesszel szemben. Közös listán indultak a választáson, de sok-sok pártlogót kellett feltüntetni a szavazólapokon. Vagy ahogy vezérük, az önjelölt/fröccsöntött messiás, Márki-Zay Péter fogalmazott: „a kommunistákat és a fasisztákat külön-külön képviselték”. Hát, a kommunista-fasiszta koalíció is óriásit bukott.

Tudom, semmi újat nem mondtam a fentiekkel, de valljuk be: leírni és olvasni is jólesik újra és újra. Viszont, és itt a lényeg: az identitását (és szavazótáborát) elvesztett Jobbik helyén megjelent egy új jobboldali radikális párt, a Mi Hazánk.

De mi köze ehhez az egészhez a lengyeleknek? Ehhez semmi. Ott egy másik folyamat zajlott le. 2007 végén, az akkori választásokon a jobbközép PO alakított kormányt, a legnagyobb ellenzéki er? a t?le jobbra elhelyezked? PiS lett. A lengyel baloldal pedig megsemmisült. (Az, hogy a lengyel baloldal ugyan posztkommunista volt, de – a magyarországival ellentétben – nem volt a saját hazájának ellensége, az fontos adalék, de jelen írásnak nem tárgya.)

Egy nagyon er?s jobbratolódás ment tehát végbe Lengyelországban. Aztán ott is történt egy „néppártosodás”, csak ott sikerrel: a radikálisabb jobboldali PiS kormányzóképes er?vé vált, és 2015-ben meg is nyerte a választást. A PO vezet?je, Donald Tusk már egy évvel korábban lemondott a miniszterelnökségr?l, és elment Brüsszelbe. Ahová a PO „lelkét” is magával vitte. A párt ugyanis a globalista er?k kiszolgálója/kitartottja lett, így ha de jure nem is, de facto azonban baloldali párttá vált.

Kb. ennyi a lengyel sztori, és akkor térjünk vissza a mi hazánkhoz (és a Mi Hazánkhoz). A radikális, nemzeti jobboldali párt tehát nagyjából a harmadik legnépszer?bb párt, és egyes intézetek egyes felméréseiben a DK-t közelíti. (Fontos, hogy a DK gyakorlatilag letarolta a baloldali térfelet egy év alatt, sok szavazót hódított el saját

„szövetségeseit?l”, ezért er?sebb a Mi Hazánknál, szemben azzal az ominózus tavalyi méréssel, amikor a Mi Hazánk megel?zte.

Azt látjuk tehát, hogy van a Fidesz középen, és t?le jobbra és balra is van ellenzéki párt. Ismer?s? A történelem megismétli önmagát. És csak 12 évet kellett rá várni. Létrejött újra a centrális er?tér. Vagy valami más történik?

A Mi Hazánk nagyon ügyesen politizál. Számos szavazót szereznek maguknak – balról is. (Már a választások el?tt is így volt.) A magyar baloldal szavazóbázisának jelent?s része ugyanis nem elvi elkötelez?désb?l szavaz balra. Hanem részben családi, kulturális hagyomány alapján, részben a sima düh hajtja.

Persze. Vannak a nagyvárosi (f?leg budapesti) léh?t?k, akik mindenféle divatos, progresszív ideológiának hódolnak (genderforradalom, klímapánik, drogliberalizáció, kritikai fajelmélet, korábban migráns-, most ukránszerelem stb.), és nagyjából a Momentum–LMP–Kutyapárt vonalon mozognak. Az egykori MSZP-szavazók azonban kifejezetten utálják ezeket a woke-?rületeket, meg az ezeket képvisel? ficsúrokat is. Baloldaliságuk gyakorlatilag Orbán-ellenességben merül ki.

És ezeket a szavazókat a Mi Hazánk remekül megszólítja. Mert például miközben a DK a legvadabb oltásellenes agitálást tolta a közösségi médiában, de ezt nem saját neve alatt tette, hanem mindenféle kamu-független csoportokban. Saját maguk ugyanis nem vállalhatták fel, hiszen a külföldi gazdáik a legnagyobb oltásfetisiszták, az ? narratívájukkal nem mehetnek szembe. De mivel a kormány is az oltások mellett szállt síkra, ezért kiváló kormányellenes hergelés volt az oltásellenesség. Csakhogy a Mi Hazánk is nagyon ügyesen ráült erre a vonatra. A DK által felhergelt emberek pedig elmentek, és jól leszavaztak a Mi Hazánkra, akik viszont simán felvállalhatták az oltásellenességet. Nekik nem kellett külföldi érdekcsoportnak megfelelni.

Most az akkumulátorgyárak ügyében hasonló a helyzet. Ebbe a kérdésbe is hatékonyan beleállt a Mi Hazánk. Látszik tehát, hogy konkrét, széles társadalmi rétegeket érdekl? ügyek mentén nagyon jól meg tudnak szólítani egy-egy választói csoportot. És mivel közben az összes woke-?rülettel szemben is hangosan kiállnak, egy mai egyszer? külvárosi melós számára (aki korábban az MSZP-re szavazott) sokkal testhezállóbb alternatívát kínálnak, mint bármelyik baloldali párt, beleértve a DK-t is. Ráadásul a vezet?jük, Toroczkai László kifejezetten felkészült, jól érvel, és jól láthatóan olyan ügyekben nyilvánul meg, amelyeket eleve nagy társadalmi érdekl?dés kísér. Legutóbb például Jámbor Andrással vitázott Antifa-ügyben, és nagyjából ember nincs ma Magyarországon, aki ne ugyanolyan vehemensen vágná legszívesebben pofán a Németországból importált, az utcán magyar emberekre csoportosan, hátulról rátámadó, maszkos huligánokat. A Mi Hazánk tehát a hétköznapi emberek nyelvén beszél, a hétköznapi embereket foglalkoztató témákban, és ez bizony, szavazatokra váltható.

Szóval újra létrejött a centrális er?tér, a Mi Hazánk az új Jobbik? Vagy inkább ?k a magyar PiS, és a 2007-es varsói gyors zakatolt be Budapestre? Lehet, hogy szépen megsemmisül a baloldal, ahogy a Mi Hazánk elszippantja a szavazóit? Az utóbbit a szemünk el?tt látjuk megtörténni, a PiS-párhuzam viszont nem egészen áll meg. Vagyis leginkább a PO-párhuzam nem áll meg. A lengyel jobbközép párt ugyanis, mint már fentebb is írtam, meglehet?sen eurokonform, hogy szép, eufemisztikus szót használjunk a brüsszelitára. A Fidesz esetében ilyesmit?l nem kell tartanunk.

Így viszont a Mi Hazánknak sem nyílik lehet?ség a „néppártosodásra”. És nincs is erre szükségük. Stabil ellenzéki párt lehetnek, és hogyha a baloldal még sokáig tolja a háborúpárti álláspontot, a genderpropagandát, meg hogy gáz helyett napelemekkel (azaz mini-atomer?m?vekkel) f?tsünk, akkor akár a Jobbik legszebb napjait idéz? húsz százalékot is elérhetik. Ez, mondjuk, tényleg a varsói expressz lenne. Egy ötven- és egy húszszázalékos jobboldali párt.

De addig is jó így ez az újabb centrális er?tér. Jöhet megint a pisztácia.

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló